

(Данас 27.8. 2010)

Дошла тешка времена за имагинацију. Ништа се више не може измислити. Колико год да пустиш машти на вољу, стварност те одмах надмаши. Ето, на пример, напишем својевремено да Читлук Сахибија президенту и другим саговорницима кришом ставља ЛСД у кафу, кад на сајту Е новина прочитам да је ЦИА још педесетих година злоупотребила моју измишљотину.

У неком француском граду стављали исту супстанцу у хлеб насушни и помно пратили реакције. А реакције су, како се показало, биле бурне. Људи скакали са другог спрата, трчали са сломљеним ногама, а шта им се у главама догађало, боље је и не нагађати. Судећи по неким реакцијама Сахибијиних сарадника и аналитичара, рекло би се да је доп који је он ваљао квалитетнији од Цијиног; многима су требале године да се „спусте“, а неки су - попут Слободана Антонића, рецимо - трајно остали у стању, у сленгу названом бад трип.

Елем, шиболетни се Антонић у свом тексту „У чему је спор“ дохватио, у патриотским круговима ризичне теме - покушаја да са Тадићевог и Јеремићевог имена спере љагу „квислинга“. Неће баш бити да је тако, пружају та двојица, тврди Антонић, изванотан отпор Империји, али се много мање одупиру него што је то чинио Коштуница који је имао генијалан план. Пазите сад: „Коштуница је мислио да ако странцима (и њиховим домаћим повереницима) препусти целокупну економију, да ће онда моћи да их слободно надиграва на осталим пољима - пре свега поводом Косова. У фебруару 2008. он је схватио колико је погрешно, али је за њега већ било касно - медијски је просто почишћен са власти.“

Нимало не сумњам да је Коштуница тако и мислио. Али то је само још један од небројених доказа да за Србију нема веће опасности од српских професионалних патриота. Јер

идеја (спроведена у дело) да се препуштањем националне економије страним и домаћим тајкунима могу остварити циљеви националне политике грандиозна је у својој имбецилности. „Империја“ је у Србији доиста остварила све своје намере уз несебичну помоћ српских политичких елита, укључујући и - по Антонићу - најантипротивнију: Милошевићеву. Само је усуд зле судбине и још горих медија спречио Коштуницу да онако бистар и лукав каквим га је Бог саздао, одбрани свето српско Косово далековидо препуштајући „Империји“ профану српску економију.

Можда би у том науму и успео да се удружио с оним веселником Ђуретићем који је имао још генијалнији план сагласно коме Србија треба да се претвара да жели у ЕУ, да од ЕУ наплати сто милијарди евра ратне одштете, па да се онда уортачи с Русијом. Ступидност патриотске политике је таква и толика да мирне душе можемо рећи да смо још и добро прошли. Ђепеначко лукавство ума, карактеристично за Сахибију и Антонића - може можда послужити за какву пословну превару у подземном пролазу на Зеленом венцу, али када се - захваљујући од мудрих аутора одавно најављеном успону безначајности - такви „умови“ нађу на кључним позицијама у држави, та држава може рачунати само на пропаст.

Шта друго очекује државу која економију предаје странцима, а власт домаћим уличним бандама? Србију је, господо, упропастио дилетантизам надобудних „патриота“, а Албанци и „Империја“ су - опет ћу то поновити - пуки корисници те пропасти, никако њен узрок. И ту је благонаклон Антонићев став према Тадићу јасан показатељ да и овај иде стопама претходника.